

RELIGIE VERSUS PĂRTĂȘIE - NEVOIA DE CREDINȚĂ - Partea întâia

Dumnezeu să vă binecuvânteze în seara aceasta. Este minunat să fiu aici cu voi. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a dat un Cuvânt și o descoperire la acel Cuvânt, astfel încât să știm cum să-I mulțumim. Nu trebuie să venim cu felul nostru sau cu propriile noastre idei pentru că El ne-a dat descoperirea Cuvântului, ca să știm cum să-I fim plăcuți prin credința în Cuvântul Său (Amin), crezând în Cel pe care L-a trimis să ne întoarcem.

În timp ce stăm în picioare, vom citi din Evrei capitolul 11, începând de la versetul 1:

„Și credința este substanța lucrurilor nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

Prin credință pricepem că lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.

Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință.” (v. 1-6).

Haideți să ne plecăm capetele. Doamne Isuse, Îți mulțumim pentru privilegiul de a veni aici, pentru privilegiul de a ne putea ridica mâinile și vocile pentru a-Ți cânta cântări. Mă bucur să aud Cuvântul așa cum a fost dezvăluit în aceste ultime zile.

Doamne, este un mare privilegiu, pentru că mulți profeți și oameni evlavioși au dorit să vadă această zi, dar Tu ne-ai ales pe noi să fim aici. Doamne, nu o lăsa să treacă pe lângă noi, nu o lăsa să treacă peste noi, și ajută-ne s-o prindem, să nu ne alunece printre degete, ci să fim total conștienți de ceea ce se întâmplă în această zi. Dă-ne o nouă revelație, Doamne. Te rog să vorbești Cuvântul Tău prin aceste buze de lut și să spui Cuvântul Tău veșnic, Stăpâne, care ne va schimba pentru totdeauna pentru a ne ridica mai sus și într-o mai mare descoperire a lui Dumnezeu. Te rugăm să ai întâietate printre noi, Doamne, și să ne vorbești pentru că cerem binecuvântările Tale în Numele lui Isus Hristos. Amin. Puteți să vă ocupați locurile.

Aș vrea să iau un subiect la care cred că voi petrece ceva timp pentru că m-a lovit de curând și a avut un mare impact. Este vorba de subiectul **Religie versus relație**, așa că cred că voi predica despre aceasta în mai multe servicii. Deci Religie versus relație, iar ca subtitlu pentru astăzi, vreau să vorbesc despre **Nevoia de credință**, și aș vrea să încep cu o supoziție. Când folosesc termenul religie, știu că există o religie adevărată, dar mă refer la religia creată de om, mă refer la ordinea religioasă. La fel face și fratele Branham. Așadar, când folosesc termenul religie, mă refer la religia creată de om, la propria religie a omului, la propria ordine religioasă și la părerile lui religioase.

Când privim la capitolul 11 din Evrei, vedem că aici ni se spune că „*Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain.*” Noi îl cunoaștem pe acela. Fratele Branham ne-a spus că credința este o descoperire, așa că Abel a avut o descoperire și astfel, „*prin credință i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.*” Deci, pentru că a avut o descoperire de la Dumnezeu (Amin), în acea descoperire era credința sa pentru a acționa conform descoperirii și pentru a aduce jertfa potrivită, iar când a făcut aceasta, a primit mărturia că era neprihănit. Amin. Nu a devenit neprihănit, ci era neprihănit, și pentru că era neprihănit, a avut capacitatea să primească o descoperire de la Dumnezeu, care a fost credința sa, iar când a oferit jertfa corectă (Amin), El i-a fost Martor că era neprihănit. Laudă lui Dumnezeu! Acest lucru este cu adevărat important. Să mergem puțin mai jos, la Enoh.

„*Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.*” Amin. Cum putea Enoh să-I placă lui Dumnezeu fără o descoperire? Vreau să vă întreb, cum putem să-L mulțumim pe

Dumnezeu fără o descoperire, adică ce lucrare am făcut noi înainte să vină descoperirea orei? Ce am făcut să-I fie plăcut lui Dumnezeu? Unii dintre noi am fost în diferite biserici și în diferite forme de credință și făceam tot ce simțeam că ar vrea Dumnezeu. Am ales felul de închinare și am început să spunem ceea ce credeam că-I place lui Dumnezeu. Fie că eram penticostali, catolici sau bapțiști, am fost crescuți în felul acela și am ținut acel lucru pentru că am presupus că este corect. Unii dintre noi am trecut chiar de la unii la alții, încercând să găsim ce l-ar fi mai plăcut lui Dumnezeu, dar nu a existat nicio modalitate prin care să-I putem plăcea lui Dumnezeu, până când nu am avut o descoperire, iar când am primit descoperirea, ne-am dat seama că viața noastră nu-I plăcea lui Dumnezeu. Oricât am fost de religioși, nu l-am plăcut lui Dumnezeu pentru că în religia noastră Îi respingeam Cuvântul. Amin. Aveam titluri false la botez și Îl tăiam pe Dumnezeu în trei părți, ne îmbrăcam moral și trăiam imoral.

Deci, fără descoperire nu exista nicio modalitate de a-I fi plăcuți. Astfel, pentru ca Enoh să aibă mărturia că-i place lui Dumnezeu, a trebuit să aibă o descoperire din Cuvântul pentru ziua lui, ce căuta Dumnezeu în acea zi, iar când a avut revelația aceea, prin credința care a produs în el acțiunea, a putut să aibă mărturia că i-a plăcut lui Dumnezeu.

Amintiți-vă că în Evrei 11, totul este despre credință. Deci, el a primit mărturia că i-a fost plăcut lui Dumnezeu. Enoh nu ar fi putut să facă niciodată destule lucruri bune ca să-I placă lui Dumnezeu. În ziua aceea erau și alți oameni care făceau lucruri bune, deci el nu era singurul care încerca să-L slujească pe Dumnezeu prin lucruri bune. Și linia lui Cain a fost foarte religioasă. Cain a ieșit din prezența lui Dumnezeu, dar fratele Branham a spus că el nu a încetat niciodată să fie religios. Și copiii lui Cain erau religioși. Faptul că au ieșit din prezența lui Dumnezeu, nu i-a oprit să practice o religie. Ei și-au păstrat practicile religioase și o fac și acum. Amin. Dar vedem că Enoh a putut să-I placă lui Dumnezeu numai când a prins descoperirea a ceea ce făcea Dumnezeu în ceasul acela. Și când a primit această descoperire, a putut să-I placă lui Dumnezeu.

Versetul 6: *„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință.”* Noi vom reveni la această frază: *„Cei care Îl caută cu sârguință.”*

Dacă vreți, deschideți cu mine la Geneza 3. Am constatat că pe măsură ce mă

uitam la acest subiect, era foarte simplu și a explodat pentru mine. Căutam de unde să încep, pentru că am de spus mai mult decât pot spune într-un serviciu. Se pot spune în trei sau patru servicii. Deci, m-am gândit de unde să începem, și singurul loc de pornire, este Geneza. Amin. La fel de bine poți merge la capăt, dar fratele Branham ne-a spus că totul a început în Geneza. Toate lucrurile au început în Geneza, iar eu am spus „Amin” la aceasta ani de zile, pentru că așa a spus fratele Branham și cred că totul a început în Geneza. Dar pe măsură ce ne ridicăm tot mai mult în descoperire, nu numai că sunt de acord cu ceea ce a spus profetul, ci văd cu ochii mei, care au fost deschiși prin descoperire, că totul a început în Geneza. Tot ce se întâmplă astăzi, bătălia în care ne aflăm acum, o putem urmări în Geneza, așa că vom analiza Geneza capitolul 3, începând cu versetul 6.

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și Adam și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe Adam și i-a zis: „Unde ești?”

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Noi știm aceasta, știm povestea foarte bine, dar vreau să încep de aici, pentru că vreau să pun o temelie și ne rugăm ca Domnul să construiască pe ea.

În mesajul **Conferința** din anul 1963, fratele Branham spune:

„Oh, ceasul, timpul extraordinar pe care îl trăim. Când bărbaților li se spune despre greșeala lor, în loc să încerce să se întoarcă și să spună: „Iartă-mă, Tată, am fost înșelat, se ascund în spatele frunzelor de smochin. Frunzele de smochin sunt ceea ce au încercat să coasă împreună. Cuvântul „religie” înseamnă o acoperire. Aș

vrea să țineti minte aceasta.” Aceasta este referința pe care o folosesc atunci când vorbesc despre religie versus relația cu Dumnezeu. Amin. „Cuvântul „religie” înseamnă o acoperire. La început, ei au încercat să-și facă o acoperitoare manuală, și de atunci omul nu s-a schimbat încă până astăzi.”

Astfel, nicăieri nu te poți plimba fără să vezi oameni care încearcă să facă o ispășire pentru ei înșiși, cosând frunze de smochin împreună. Dar ceea ce au făcut ei, este o religie creată de om, iar în religia creată de om, și-au făcut propria acoperitoare, și acoperitoarea trebuia să le acopere păcatul. Astfel, atunci când Adam și Eva au căzut în grădina Eden, și-au făcut singuri șorturi, iar acele șorturi au fost o acoperire pentru păcatul lor, deoarece șortul acoperea partea afectată de păcat. Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus că religia este o acoperire în frunzele de smochin; a fost o acoperire făcută de ei înșiși, iar cuvântul „acoperire” este sinonim cu „ispășire”. Cuvântul „ispășire” înseamnă că Dumnezeu a acoperit, a făcut ispășire pentru acoperirea păcatelor (Amin), dar Adam nu a avut nicio ispășire, el a avut o religie fără ispășire; el și-a făcut o acoperire, dar acoperirea lui nu a avut ispășire. Era acoperirea lui, nu a lui Dumnezeu, așa că cuvântul „religie” înseamnă „acoperire.”

Să privim puțin la Geneza 3.21:

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.” Acesta este primul exemplu de ucidere pe care-l avem în Biblie, când Dumnezeu a ucis un animal, iar noi știm că a fost un miel. Profetul ne-a spus că este un miel, și până la sfârșitul Bibliei ni se spune că este un miel. Dumnezeu a venit, a luat un miel nevinovat și prin vărsarea sângelui lui, a făcut o ispășire sau o acoperire pentru copiii Lui. Mielul a căzut, iar El a luat pielea animalului al cărui sânge a fost vărsat ca înlocuitor pentru ei, și i-a acoperit cu ea. Astfel, Dumnezeu a făcut o acoperire, o ispășire, pentru că acoperirea vorbea despre ispășire. Deci acoperirea sub care se aflau, a mărturisit că atunci când sunt acoperit cu Viața acoperirii mele, a fost vărsare de Sânge, a fost vărsat Sânge ca Jertfă înlocuitoare, pentru că am poluat sângele și ar trebui să mor. Dar există un Înlocuitor care Și-a vărsat Sângele în locul meu, iar faptul că port Acoperirea, mărturisește despre ispășirea pe care a făcut-o Dumnezeu.

De aceea, Mireasa trebuie îmbrăcată în Cuvânt. Amin. De aceea, profetul trebuia să ia îmbrăcămintea Cuvântului și să îmbrace Mireasa în Cuvânt (Amin), pentru că așa este Cuvântul. *„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi,”* iar acum

Mireasa este îmbrăcată în Cuvânt. Și dacă este îmbrăcată în Cuvânt este înfățișarea Sângelui care a fost vărsat; Viața Cuvântului a ieșit ca înlocuitoare pentru ispășirea ei, iar faptul că este îmbrăcată în acel Cuvânt mărturisește că a existat o Ispășire corectă făcută prin vărsare de Sânge. Amin. De aceea, trebuie să trăiască în Cuvânt, trebuie să fie în Hristos, trebuie să manifeste Cuvântul pe care trebuie să-L trăiască, Viața Cuvântului trebuie să fie în Ea, Cuvântul trebuie să se reflecte în Ea, să fie acoperită de Cuvânt. Amin. Cuvântul S-a făcut trup, Cuvântul a sângerat pentru noi, Cuvântul a murit pentru noi; Sângele acela a fost prețul ispășirii noastre, iar acum suntem îmbrăcați în Cuvânt, așa că Dumnezeu L-a tasat până la capăt.

În mesajul **Părtășia** din anul 1960, fratele Branham a spus:

„Dumnezeu a făcut un remediu pentru aceasta. În încheiere, aș putea spune că în grădina Eden, când Dumnezeu a văzut că copiii Lui au păcătuit și au căzut, El Însuși, care este Judecătorul suprem, a făcut o împăcare pentru a restabili părtășia cu creatura Sa, prin sângele vărsat al unui animal. Vărsarea aceluia sânge s-a făcut mulți ani, vorbind despre venirea lui Hristos.”

Deci ce ne spune fratele Branham aici? El a spus: *„Dumnezeu Însuși, care este Judecătorul suprem, a făcut o împăcare, astfel încât să poată restabili părtășia cu creatura Sa, prin sângele vărsat.”* Astfel, când a venit Dumnezeu, Și-a găsit fiul și pe soția lui, căzuți, și a văzut că-și făcuseră propria acoperire. Au încercat să-și acopere păcatele în felul lor, după propria lor religie, dar Dumnezeu a coborât și a așezat judecata asupra lor. Acum vreau să prindeți aceasta, deoarece vreau să spun o mulțime de lucruri și nu știu cum să le spun, dar stați cuplați și trageți. Dumnezeu i-a scos pur și simplu afară, pentru că omul și-a făcut o acoperire personală încercând să-și acopere păcatul. Vreau să vă gândiți la religie, la religia din zilele noastre. El încerca să-și acopere goliciunea, să-și acopere păcatul, pentru că voia să împiedice judecata, dar dacă acoperirea de atunci nu ar fi fost judecată, nu ar fi existat vărsare de sânge. Și dacă nu ar fi existat vărsare de sânge, nu ar fi existat o acoperire adecvată; fără vărsare de sânge nu ar fi existat o restaurare a părtășiei.

Acum spune ceva care este în contradicție cu ceea ce crede lumea, dar este Adevărul absolut și putem să-l vedem aici în Geneza. Acoperirea făcută de om, nu putea să-l aducă în părtășia restaurată cu Dumnezeu, ci acoperirea omului trebuia să-l țină despărțit de Dumnezeu, pentru că omul făcea aceasta încercând să

împiedice judecata. Dar judecata a fost chiar lucrul care urma să restabilească părtășia, deoarece Dumnezeu a coborât ca Judecător suprem. Dar Judecătorul suprem era Tatăl, iar ceea ce voia să facă Tatăl, era să judece păcatul copiilor Săi, deoarece în judecarea copiilor Săi, ar fi asigurat o ispășire, pentru că El nu este numai Judecător, ci și Tată. Amin.

Dacă am avea un Dumnezeu care nu este Tată, am avea numai un Judecător, iar atunci am vrea să avem o religie care să ne oprească să venim în contact cu acel Judecător, pentru că ne temem de El. Dar dacă Judecătorul este și Tatăl tău, nu te temi să intri la judecată pentru că este responsabilitatea Tatălui ca după judecată, să restabilească părtășia. Astfel, scopul judecății a fost restabilirea părtășiei.

Același lucru se întâmplă astăzi. Dacă un tată are un copil, iar când crește, acel copil devine rebel și furios și începe să lupte împotriva mamei și a tatălui său, așa că nu vrea să-și pună hainele în ordine și să-și mănânce mâncarea, faptele lui duc la întreruperea părtășiei, tatăl va deveni judecător și îi va aplica pedeapsa. Dar pedeapsa nu este numai judecată, ci îl judecă cu scopul împăcării, pentru că nu este numai un judecător, ci este tată. Amin. Astfel, tatăl va judeca greșeala și va aduce corecția, astfel încât să poată restabili părtășia.

În grădina Eden, Dumnezeu a coborât știind că copiii Lui au căzut și și-au făcut propria acoperire. Dar au auzit glasul lui Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, s-au ascuns de El, pentru că vedeți, religia sau acoperirea lor au fost frunze de smochin. Ei își făcuseră propria religie gândindu-se că le va satisfacere ideile, deoarece știau unde este păcatul, știau ce a greșit Adam în ajun și și-au făcut o acoperire.

Adam a putut să se uite la soția sa și la el și să spună: „Cum arăt eu și cum este ea, nu văd niciun păcat.” Era acoperit. Înțelegeți? Și ea putea spune: „Cum arăt eu și el, suntem acoperiți, nu văd niciun păcat din pricina părții fizice care l-a comis.” Păcatul a fost acoperit în ochii unuia și a celuilalt, vorbind intelectual. Firește, s-au putut păcăli unul pe altul și să creadă că păcatul lor a fost acoperit, dar când au auzit glasul lui Dumnezeu (Amin), s-au ascuns. Glasul lui Dumnezeu denotă prezența lui Dumnezeu, pentru că în Scriptură scrie că ei s-au ascuns de prezența lui Dumnezeu. Să citim aceasta. Geneza 3.7:

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și Adam și nevasta lui s-au ascuns de Prezența Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.”

Au auzit Glasul, apoi se vorbește despre prezența Lui, iar ei s-au ascuns de prezența Lui. După glasul lui Dumnezeu a venit Prezența lui Dumnezeu, și atunci ei au realizat că deși erau acoperiți, erau goi. Ei s-au ascuns de Dumnezeu și au spus:

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și Adam și nevasta lui s-au ascuns de Prezența Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.”

Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe Adam și i-a zis: „Unde ești?”

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Fizic, Adam nu era gol pentru că era acoperit cu un șorț făcut din frunze de smochin, dar religia lui s-a sfărâmat. Amin. Încă era acoperit de propria sa religie, dar când a auzit Glasul lui Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei (Amin), s-a ascuns de Prezența Lui, pentru că știa că era gol. Prietene, religia ta nu-ți va permite să intri în Prezența lui Dumnezeu! Religia nu a fost menită niciodată să aducă pe cineva mai aproape de Dumnezeu. Ea este de fapt o barieră împotriva împăcării și restabilirii părtășiei cu Dumnezeu.

Acum mi-am împlinit responsabilitatea și știți că ceea ce spun despre religie este adevărat. Vorbesc despre acest fel de religie. Religia nu este menită să aducă pe cineva mai aproape de Dumnezeu, pentru că scopul Satanei în religie, este să facă pe cineva să se simtă acoperit. Prin acoperirea lor, ei au încercat să împiedice judecata, iar în încercarea pe care au făcut-o pentru împiedicarea judecății, s-au separat de împăcare, pentru că împăcarea poate veni numai prin judecată. Slavă Domnului!

De aceea, când Isus stătea atârnat pe cruce, aceasta era judecata Tatălui, era judecata Judecătorului suprem, dar judecata Judecătorului suprem avea intenția să restabilească părtășia cu copiii Lui pierduți.

Dar ei nu au vrut să vină la judecată, ci au vrut să-și acopere singuri păcatul, acesta fiind motivul pentru care evreii au încercat să-L omoare pe Isus când a

venit, pentru că atunci când a venit, Isus era Glasul lui Dumnezeu plimbându-Se prin grădină în răcoarea serii. Era prezența Dumnezeului necunoscut, iar ei erau goi în prezența Lui, în prezența aceluia Glas, pentru că vorbea în Numele Lui, a lui Dumnezeu, reflectând Însăși Viața lui Dumnezeu. Ceea ce vorbea și făcea Isus, îi făcea goi, pentru că El a spus: „Dacă n-aș fi făcut lucrările pe care nu le-a făcut niciun alt om, ați avea o acoperire pentru păcat.” Dar acum nu aveau nicio învelitoare, pentru că venise prezența lui Dumnezeu; El a dovedit că prezența lui Dumnezeu era aici, Glasul lui Dumnezeu era din nou pe pământ (Amin), dar ce au făcut ei? Au încercat să oprească Glasul, pentru că Glasul le-a tăiat șorturile din frunze de smochin și se simțeau goi. Și în loc să primească judecata, au oprit Glasul, astfel încât să poată rămâne acoperiți și separați de Dumnezeu. Deci religia este menită să-l țină pe om separat de Dumnezeu, religia nu-l aduce pe om în prezența lui Dumnezeu. Laudă lui Dumnezeu!

În mesajul **Super-Semnul**, fratele Branham spune:

„Adam a încercat să facă o super-religie fără ispășire și încă încearcă să facă o super-religie. A vrut să facă o religie în care să trăiască cum voia, fără ispășire.” Și încă mai are o acoperire. *„A încercat s-o facă la început și încă încearcă s-o facă. Dar calea dată de Dumnezeu a fost o ispășire și nu va funcționa niciodată o altă cale prin care trebuie să revină, decât prin ispășire.”* Laudă lui Dumnezeu.

În mesajul **Dumnezeu ascuns în simplitate**, el spune:

„La început, când omul a păcătuit și-a arătat natura, că întotdeauna încearcă să se ascundă de Dumnezeu și își face el însuși un mod prin care să se poată simți justificat...” o religie. Ce spunem acum? Religia omului este modalitatea găsită de el pentru a se ascunde de judecata lui Dumnezeu. El se ascunde de prezența lui Dumnezeu, astfel încât să se poată simți justificat. *„Am fost la biserică, mi-am plătit zeciuiala, am luat Cina, am cântat cântări și am făcut tot ce a trebuit să fac, așa că mă simt acoperit.”* Omul se naște cu o conștiință vinovată și indiferent ce spune, știe că greșește și că există Dumnezeu. De aceea este atât de răspândită religia. Indiferent cât de avansată este știința, religia rămâne predominantă; indiferent de felul în care încearcă să-L respingă pe Dumnezeu sau cum încearcă să demonstreze că Dumnezeu este un mit, religia rămâne predominantă pentru că omul știe că este vinovat și că există Dumnezeu. Astfel, își face o acoperire prin care încearcă să se ascundă de Dumnezeu, își face el însuși un mod prin care să se poată simți justificat, o religie, ca să-și acopere propria vinovăție. Amin. Și este

uimitor că această religie poate deveni foarte complicată pentru că omul va face orice ca să stea în afara prezenței lui Dumnezeu. Va lua orice formă religioasă, în orice ordine religioasă, ca să stea departe de prezența lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu Și-a scos copiii din Egipt, ca popor ales, i-a dus la Muntele Sinai unde a vrut să se unească cu ei în căsătorie; a vrut ca ei să intre în prezența Lui. Când a coborât pe munte în mijlocul tunetelor, fulgerelor și a focului, ei trebuiau să vină pe munte, dar când a vorbit, au fugit pentru că omului îi este frică să intre în prezența lui Dumnezeu. De ce? Pentru că atunci când vine în prezența lui Dumnezeu, este gol, nu se poate ascunde, și trebuie să vină o formă de judecată. Deci, ei nu au suportat porunca de a se apropia de El, așa că au fugit și i-au spus lui Moise: „Du-te sus să primești tu toate poruncile și legile și orice va spune să facem, vom face”, pentru că au preferat să țină poruncile, decât să aibă o relație cu Dumnezeul focului, tunetelor, fulgerelor și al judecății.

Același lucru este adevărat și astăzi, prieteni. Oamenii preferă să aibă un sistem religios oricât de complicat, să facă mătăanii și oricâte îngenunchieri și lucruri complicate, numai să evite să intre în prezența Judecătorului, deoarece nu știu că Judecătorul este Tatăl lor. Ei cred că El este numai Judecătorul, așa că vor continua să-și creeze propria religie și s-o facă mai complicată și mai superficială, o religie prin care încearcă să se ascundă de Dumnezeu. Găsesc o cale prin care să se simtă justificați, să-și acopere conștiința vinovată, așa că vin cu tot felul de ritualuri, fapte, servicii și lucruri pe care trebuie să le facă, merg la biserică, plătesc zeciuiala, iau împărtășania, țin porunci, se roagă la statui și la sfinți, fac mătăanii și „bla, bla, bla.” De ce? Pentru că încearcă să găsească o modalitate de a se simți justificați.

„...Cuvântul „religie” înseamnă „o acoperire”, așa că a încercat să-și facă propria religie.” Suntem încă la mesajul **Dumnezeu ascuns în simplitate**.

„Dar Dumnezeu a luat decizia cu privire la felul în care îl va întâlni pe om, iar acesta este prin sângele vărsat. Aceasta este singura cale. Oricât am încerca o altă modalitate, singurul loc în care Dumnezeu îl va întâlni pe om pentru părtășie, este sub Sângele vărsat.” Aceasta este important. *„...singurul loc în care Dumnezeu îl va întâlni pe om pentru părtășie, este sub Ispășire.”*

Să mergem la Geneza 4.3:

„După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele

pământului.

Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui,

dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.”

Parcă nu-mi vine să cred că citesc aceasta. Cain și-a adus jertfa din rodul pământului, iar Abel i-a adus Domnului o jertfă mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui,

dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.”

Cain a fost foarte frustrat și supărat. Pe cine era el supărat? Pe Dumnezeu. De ce? Pentru că Dumnezeu nu a acceptat ideea lui de închinare. Astfel, fața i s-a posomorât, iar fratele Branham spune în mesajul **Un tip ciudat**:

„Omul trebuie să se închine, tu trebuie să te închini pentru că în tine este ceva care te face să te închini. Ca oameni, trebuie să venerăm ceva.” Astfel, noi trebuie să înțelegem că acest lucru este în umanitate (Amin), așa că, chiar și ateul se va închina la ceva. Vedeți, omul trebuie să se închine la ceva.

În mesajul **Amnezie spirituală**, fratele Branham spune:

„Știți, și Cain a oferit o jertfă bună. A fost sincer, a construit un altar, s-a închinat, a oferit o jertfă și s-a rugat lui Dumnezeu. Dacă aceasta este tot ce cere Dumnezeu, să aparții unei biserici, să ai un altar, să-ți plătești zeciuiala, să mergi la biserică, să duci o viață bună, dacă aceasta este tot ce cere Dumnezeu, atunci El a fost nedrept să-l condamne pe Cain, pentru că și Cain a făcut aceste lucruri. Da, domnule. Exact. Dar religia înseamnă o acoperire, și tu nu poți fi acoperit de propriile tale fapte bune, pentru că există un singur lucru pe care-L va accepta Dumnezeu, iar acesta este Sângele lui Isus Hristos.” Laudă lui Dumnezeu!

Să ne întoarcem în Geneza 4.6:

„Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața?”

Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”

Vedeți? Cain a venit și a oferit o formă de închinare, dar Dumnezeu l-a respins. Și Cain s-a mâniat. Astfel, deși aceste Scripturi mici nu folosesc multe cuvinte, au o semnificație bogată. De ce s-a supărat Cain? Dacă a dorit să-l placă lui Dumnezeu, de ce nu a fost curios cum poate să-l placă? În loc să fie supărat, ca și cum singura lui motivație era ca jertfa lui să-l placă lui Dumnezeu, când Dumnezeu a fost nemulțumit de jertfa lui, s-a enervat. De ce s-a enervat? De ce a fost plin de mânie? Dacă a vrut să-l placă lui Dumnezeu, de ce s-a supărat pe El când nu i-a acceptat jertfa? Totuși, în mila Lui, Dumnezeu a venit la Cain și i-a spus: „Cain, de ce te-ai mâniat și ți s-a schimbat fața? Dacă faci bine, vei fi primit bine.”

Fratele Branham ne explică lucrul acesta și spune:

„...El i-a spus: „Dacă vei face ca fratele tău, Abel...” Priviți mila Lui. Cain și Abel aveau amândoi dorința de a se închina lui Dumnezeu. Ambii au dorit să-l aducă închinare, deoarece în om este nevoia să se închine. Cain a elaborat cea mai bună formă de închinare la care s-a putut gândi, pentru că jertfa lui nu a fost oferită prin credință, ci a fost oferită prin înțelepciune, prin intelect. Astfel, a dat tot ce a avut mai bun, a muncit, a depus efort pentru ea și s-a închinat lui Dumnezeu după cea mai bună înțelegere a lui. Dar Abel nu și-a adus jertfa după gândirea lui, ci a adus-o prin credință. De aceea, el l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună, prin descoperire. El nu a adus-o prin propria lui gândire, ci printr-o descoperire pe care i-a dat-o Dumnezeu. De aceea l-a plăcut lui Dumnezeu. Oricât a fost de simplă jertfa lui, de urâtă sau de sângeroasă, a fost o jertfă plăcută Domnului. El n-a adus o jertfă care să-i placă lui însuși, dar Cain a adus o jertfă care i-a satisfăcut dorința proprie și i-a mulțumit înțelegerea. Abel a adus o jertfă pe care, poate nici n-a înțeles-o până când descoperirea a făcut „clic!” Apoi a înțeles de ce a adus-o și i-a plăcut lui Dumnezeu pentru că fără credință este imposibil să-i placi lui Dumnezeu. Astfel, Abel i-a plăcut lui Dumnezeu și Dumnezeu i-a acceptat jertfa. Cain era mulțumit, dar când Dumnezeu nu i-a acceptat jertfa, s-a enervat: „Tot ce am vrut să fac, a fost să-i fac plăcere Tatălui meu.” De ce nu a fost mulțumit de aceasta? De ce nu a vrut să facă la fel ca Abel, dacă singurul lucru care îl interesa, a fost să-l fie plăcut lui Dumnezeu? Chiar și atunci când Dumnezeu a venit, i-a dat o șansă și i-a spus: „Dacă vei face bine, vei fi acceptat, dacă nu, nu vei fi acceptat.” Dar el a fost atât de furios, încât n-a vrut să asculte. Era furios pentru că Dumnezeu nu l-a acceptat în felul în care a vrut el să l se închine. El nu era interesat de ceea ce-l

plăcea lui Dumnezeu, ci era interesat să-și satisfacă propria dorință de a se închina.

Tocmai am tras jos masca de pe toată religia din lume. Amin. Dumnezeu a venit la Cain. Ce milă! Dumnezeu a venit la el și l-a întrebat de ce este mânios. *„Dacă vei face binele, vei fi bine primit. Fă doar ceea ce face fratele tău și va fi bine de tine. Doar să vrei mila. Amin.”* Dar Cain nu a vrut să-l facă pe plac lui Dumnezeu. El nu avea credință, așa că nu era capabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu; dar Cain nici nu a vrut să-l facă pe plac lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a făcut totul atât de simplu. *„Tot ce trebuie să faci, este să repeți ceea ce ai văzut.”* Motivul pentru care nu a vrut s-o facă, este deoarece Cain nu a vrut să vină la judecată. Abel a fost dispus să vină la judecată și a spus, prin credință: *„M-am născut greșit. Am greșit.”* Astfel, revelația primită de Abel l-a adus la judecată, fiindcă și-a dat seama că avea nevoie de Dumnezeu ca să-i accepte jertfa, astfel încât să poată avea parte de ispășire, ca să poată fi readus înăuntru, în părtășie cu Dumnezeu. Cain nu era interesat să aibă o relație cu Dumnezeu și a încercat să evite judecata pentru că nu avea nevoie de ispășire.

Dar tu și eu, nu vrem religie (Amin), nu vrem doar o acoperire făcută de noi, ci vrem o relație cu Tatăl nostru. Și pentru că vrem o relație cu Tatăl nostru, când Glasul lui Dumnezeu ne face să vedem că suntem goi, nu ne ascundem, ci alergăm la El așa goi, Îi deschidem și spunem: *„Doamne, ajută-mă, pentru că am nevoie de Tine. Trebuie să mă salvezi (Amin), trebuie să mă speli cu Sângele Tău, trebuie să mă cureți pentru că sunt greșit. Prin revelație văd că sunt înșelat și m-am născut greșit. Mă voi înșela întotdeauna dacă nu mă judeci, dacă nu vii ca un Tată (Amin), să-mi accepți închinarea, să-mi accepți Jertfa și să-mi faci ispășirea prin Sângele lui Isus Hristos. Voi fi pierdut pentru totdeauna, pentru că eu nu pot face nimic pentru a remedia această problemă. Nu pot face nimic pentru a mă face drept, trebuie să am o Ispășire de Sânge, trebuie să am o Jertfă acceptată de Tine și El este Singurul. Salvează-mă, Doamne!”*

Noi citim 1 Corinteni 11 la Cină, iar aici scrie:

„Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.

Dar când suntem judecați...” Acum vreau să priviți judecata, judecata venită de la un Tată (Amin). *„Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.”* Ce înseamnă să fii judecat? Este la fel ca în cazul copiilor noștri. Dacă copiii noștri și-ar judeca

propriile acțiuni, nu ar exista niciun motiv să fie judecați de tată. Dacă ar spune: „Nu ar trebui să iau ce nu este al meu, nu ar trebui să-l iau de la fratele meu pentru că este greșit să fac aceasta,” atunci nu este nevoie ca tata să judece. Dacă ar spune: „Știu că nu este corect să-i lovesc cu pumnul pe fratele sau pe sora mea.” Dar atunci când nu reușesc să se judece singuri, trebuie să existe un judecător care să-i readucă în părtășie. Astfel, Scriptura spune:

„Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.” Amin. El este un Tată, iar atunci când eșuăm în a ne judeca noi înșine, ne va judeca El (Amin), ca să nu fim pierduți odată cu lumea. El vrea să fim ai Lui, cu El și în părtășie cu El, așa că judecata servește pentru un alt scop, pentru copiii lui Dumnezeu.

În mesajul **Trei feluri de credincioși**, profetul a spus:

„Ea a fost foarte religioasă, dar pentru că nu a crezut Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, a trebuit să-și facă o religie din frunze de smochin, dar nu a mers. „Religie” înseamnă „acoperire.”

Cain a făcut la fel. El nu a putut să creadă deși a spus: „Dumnezeu este sfânt, Dumnezeu este curat, Dumnezeu este minunat, așa că voi culege flori, voi împodobi altarul cu ele și în felul acesta Îi voi arăta venerația față de El. Apoi, mă voi pleca înaintea Lui și mă voi închina înaintea lui Dumnezeu. Voi pune flori pe altar, pentru că după cum se știe, mama și tatăl meu au mâncat niște mere, niște fructe din grădina Eden și de aceea am fost scos afară. Dumnezeu nu poate respinge marea mea catedrală, pentru că am făcut totul cât se poate de frumos, și Îi voi atrage atenția.” Dar cel ce locuiește în frumusețe este Satan. Așa spune Biblia.

Observați, Satan locuiește în frumusețe. Ce a încercat să facă la început? O împărăție mai frumoasă decât cea a lui Mihail. El s-a dus în Nord și a atras de partea lui două treimi din îngeri.

Al cui fiu avea această natură în el? Fiul Satanei. Sigur că da. El a zidit altarul, a îngenuncheat și s-a închinat. A făcut tot ce a făcut Abel, dar Abel știa că taina era sângele. Știa că ei se născuseră prin sex, prin sânge, așa că a luat un animal mic, l-a pus pe stâncă și i-a tăiat gâtul.

Observați, Dumnezeu i-a zis lui Cain: „De ce nu te închini ca fratele tău? Atunci vei

proceda corect. Dacă faci bine, îți va merge bine și vei fi bine primit.” Dar nu, el știa prea multe, așa că a refuzat Cuvântul original dovedit. Așa sunt copiii lui de astăzi!

Vedeți, Dumnezeu a depus mărturie despre jertfa lui Abel, iar Biblia consemnează acest lucru în Evrei 11. Dumnezeu a confirmat jertfa; a dovedit că a primit-o, că a fost conform Cuvântului și Planului Său.”

Deci, când Abel a primit descoperirea, a prins mintea lui Dumnezeu, a prins Cuvântul lui Dumnezeu, a prins Planul lui Dumnezeu, așa că a lucrat conform Planului de răscumpărare a lui Dumnezeu, iar acesta a fost Cuvântul pentru ziua lui.

„...Dumnezeu a confirmat jertfa; a dovedit că a primit-o, că a fost conform Cuvântului și Planului Său.

Dar lui Cain i-a spus: „Fă același lucru și vei trăi!” Însă ce credeți, a renunțat la părerile lui? Nu, domnule!”

Să ne uităm la Geneza 4.8:

„Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haide să ieșim la câmp.” Dar, pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.” Țineți degetul aici și deschideți cu mine la 1 Ioan 3.11-13:

„Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții;

nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.

Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.”

Deci, Cain a vorbit cu fratele său Abel și l-a chemat pe câmp, dar când erau pe câmp, s-a ridicat împotriva fratelui său și l-a omorât. Aceasta te face să te întrebi despre ce au vorbit ei. Despre închinarea corectă. Abel a avut o descoperire care i-a arătat care era închinarea corectă; descoperirea avută de Abel i-a arătat căderea și nevoia ispășirii făcute prin sângele vărsat al unui nevinovat. Descoperirea lui Abel a cerut o judecată, dar lui Cain nu i-a plăcut ceea ce a auzit. Nu știu exact ce s-a spus pentru că Biblia nu ne spune, dar vă puteți imagina. Oricare a fost

discuția, Cain a dorit să-l omoare pe Abel. De ce a făcut el aceasta? De ce și-a omorât fratele? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau bune. Astfel, trebuie să vă întrebați voi înșivă: Ce erau faptele lui rele? Era băutura, fumatul sau femeile? Ce a făcut Cain atât de rău? A făcut rău pentru că a încercat să-și facă propria ispășire, evitând judecata și creându-și propria religie ca să se poată justifica. Acesta este motivul pentru care a fost atât de furios când Dumnezeu nu a vrut să-i primească jertfa. Cain se simțea îndreptățit în sacrificiul lui. Când ești mânios, supărat și te enervezi? Numai atunci când simți că ai fost nedreptățit. El s-a simțit neprihănit, s-a simțit ca și cum ar fi împlinit cerința, s-a simțit suficient de bun, și totuși Dumnezeu i-a spus că nu este bine. Atunci s-a enervat pentru că avea propria lui formă de dreptate. Dar Abel l-a așteptat pe Domnul și a aflat ce voia Dumnezeu, iar când a prins revelația pentru ziua lui, a acționat după acea revelație, și Dumnezeu a mărturisit că era drept.

Abel a dovedit prin faptele sale că era drept (Amin), și era drept pentru că a putut primi revelația Cuvântului lui Dumnezeu pentru ziua aceea, l-a putut crede și a acționat conform Lui. Dar faptele lui Cain erau rele. De ce l-a omorât pe fratele său? Pentru că lucrările lui erau rele. Astfel, nu uciderea fratelui său erau faptele rele, ci a avut fapte rele înainte de a-l ucide pe fratele său. Dar ce a făcut Cain atât de rău? El a muncit din greu ca să-l ofere o jertfă lui Dumnezeu, a semănat, a plivit și a îngrijit plantele, a construit un altar și a adus pe el flori și fructe. A adus o jertfă frumoasă din munca lui, iar dacă comparați munca și efortul făcut de Cain cu munca și efortul făcut de Abel, Cain l-a depășit cu mult. Efortul depus de Cain, frumusețea roadelor și toate acestea au ridicat jertfa lui deasupra jertfei lui Abel, dar nu pe scara lui Dumnezeu. Amin. Dumnezeu a văzut credința lui Abel în Cuvântul orei, iar aceasta a schimbat balanța, ridicând jertfa lui deasupra jertfei lui Cain.

Cain s-a simțit justificat prin propriile sale acțiuni, iar când Dumnezeu nu i-a acceptat jertfa, în loc să se smerească și să meargă la judecată, s-a enervat pe Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus să facă la fel ca Abel, s-a dus și a avut o conversație cu Abel, iar după ce au discutat, a decis să-l omoare. Și de ce l-a ucis pe Abel? Abel avea descoperirea Cuvântului, el avea calea înapoi spre Dumnezeu (Amin), știa care era ispășirea, știa că trebuia să fie judecat, știa să ajungă la judecată, iar când a avut descoperirea, el a fost Glasul lui Dumnezeu. Dar Cain nu a putut suporta Glasul acela și a vrut să se ascundă de El; și singura modalitate de a se ascunde de Glas, a fost să-l oprească (Amin), așa că l-a omorât pe fratele său.

De ce? Pentru că lucrările lui Cain erau rele.

De aceea, Ioan spune să nu ne mirăm când ne urăște lumea. Amin. De ce? Pentru că mărturisești că există o cale înapoi spre Dumnezeu și că toate aceste alte căi sunt greșite (Amin), sunt căile omului, realizarea proprie a omului, acoperirea proprie a omului, dar nu există nicio ispășire în ea, nu există acoperire. Tu trebuie să vii la judecată și să recunoști ce a mers rău în grădină, ce este greșit cu religia, ce a fost greșit cu vechea biserică. De aceea avem nevoie de o judecată, astăzi, când începi să devii Glasul descoperirii. Amin. Acum Glasul este în tine (Amin), Glasul lui Dumnezeu este în Mireasă. Este Glasul lui Dumnezeu care merge în grădina Miresei Sale, în răcoarea serii, și o mărturisește chiar viața ta, mărturia ta; ceea ce înțelegi prin descoperire mărturisește că lucrările religiei sunt rele.

Ce este rău în hrănirea săracilor? Nu este rău. Nu este rău să mergi la biserică, să dai zeciuială, să susții misionarii sau să multiplici Biblia. Ceea ce este rău este respingerea judecății și a adevăratei Ispășiri (Amin), este să nu vii la judecată în ceasul acesta, pentru ca Tatăl să facă Ispășire pentru tine. Atunci când te simți autojustificat de propriile tale lucrări și de propria ta acoperire, acele lucrări sunt rele pentru că nu te aduc în prezența lui Dumnezeu. Aceste sisteme religioase te țin departe de prezența lui Dumnezeu pentru că prezența Lui le-ar dovedi false. Deci, nu există nicio confesiune, nicio religie care să-i aducă pe oameni la Dumnezeu, ci totul este inspirat de Cain, care era de la cel rău. Totul este un efort de a-i feri pe oameni de prezența lui Dumnezeu. S-ar putea să credeți că ceea ce spun este exagerat, dar este adevărul. Este adevărul pentru că dacă i-ar aduce în prezența lui Dumnezeu, ar distruge chiar sistemul care ar trebui să-i aducă în prezența Lui. Dar niciun om nu va permite ca sistemul lui să fie distrus, așa că își va proteja sistemul și va ucide Glasul.

Când a venit Isus la Ierusalim, ei erau în sistem, făceau parte din sistem, erau înrădăcinați în sistem și în încercarea de a proteja sistemul care le-a dat o acoperire falsă, nu au putut ajunge la adevărata Ispășire pentru ziua lor. Dar Isus era acolo, El era Glasul lui Dumnezeu care Se plimba prin grădină în răcoarea serii, El era acolo pentru a le aduce Glasul lui Dumnezeu. Dar în loc să fugă spre Dumnezeu, religia lor i-a făcut să fugă și să se ascundă de prezența lui Dumnezeu, pentru că nu au putut rezista să audă acel Glas. Dar nu au putut să se ascundă. Când au auzit acel Glas, ei au știut că prezența Domnului era acolo și și-au dat seama că erau goi, dar în loc să se pocăiască, au ales crima. Când Cain și-a dat seama că era gol, în loc să se pocăiască a dorit uciderea. Slavă Domului!

Acum vreau să citesc un alt pasaj din Scriptură, așa că ne întoarcem la Geneza 4.9. Oh, laudă Domnului! Pecețile au fost deschise și mahrama a fost luată, așa că această Mireasă nu va cădea în aceeași capcană. Lucrurile au fost descoperite pentru că Pecețile au fost deschise.

„Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Priviți răzvrătirea lui în fața lui Dumnezeu. Zero căință, zero remușcări. *„Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.”*

Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogrorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău!

Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.”

Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi.”

Dumnezeu vine în cele din urmă cu judecata. Cain a refuzat judecata lui Dumnezeu, a refuzat calea lui Dumnezeu, a refuzat chiar Glasul lui Dumnezeu în vasul viu din ziua aceea, de aceea, nu există nicio răsplată pentru el, ci Dumnezeu aduce judecata, iar judecata lui Dumnezeu este dreaptă. Totuși, Cain continuă disputa cu Dumnezeu. Oh, oh, oh, priviți mândria, aroganța, cultul și religia lui Cain, în dorința religioasă și închinarea lui. Oricât de frumos, de religios și evlavios a fost duhul din el care l-a făcut să se închine și să aducă o jertfă atât de frumoasă, este același duh care respinge Cuvântul lui Dumnezeu, numește binele rău și spune că nu este corect. Este duhul confesional care spune: „Nu este corect ca Dumnezeu să aibă un ales.” Nu este corect să-l spun lui Dumnezeu că nu este corect. El a făcut o alegere încă înainte de întemeierea lumii. „Vrei să spui că astăzi trăiește același duh?” Amin. Când vin pentru judecată, iar Dumnezeu începe să descopere Cuvântul și spune că are un ales în această zi și a venit pentru cei aleși, acel duh spune: „Nu este corect! Nu este corect ca Dumnezeu să-i aleagă pe unii.” Este același duh care trăiește astăzi.

Este un duh religios. În versetul 13, citim:

„Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi.”

Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de

Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omorî.”

Ascultați, fiindcă vreau să mă opresc puțin aici. Cain este trimis de pe fața pământului, din fața lui Dumnezeu, dar lui nu-i pare rău că va ieși din prezența lui Dumnezeu, ci este îngrijorat că îl va ucide cineva. Vă spun sincer că dacă ar trebui să trăiesc fără prezența lui Dumnezeu, aș prefera să mă ucidă cineva. El urma să se mute în iad, pentru că în iad nu există niciun Dumnezeu, este opusul, lipsit de prezența feței lui Dumnezeu. El urma să se mute în iadul lui și a vrut să locuiască acolo, dar voia să-și păstreze viața separat de prezența lui Dumnezeu. Cain nu era interesat niciun pic să-i placă lui Dumnezeu, nu era interesat de o relație cu Dumnezeu, ci tot ce voia, era să trăiască.

„...va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omorî.”

Domnul i-a zis: „Nicidecum, ci, dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de șapte ori.” Și Domnul a hotărât un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare.” Acesta este primul semn al fiarei.

„Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden.

Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh.”

Enoh. Oh, sunt atât de multe acolo, dar vom intra în aceasta mai târziu. Deci, Cain iese și singura lui dorință a fost să-și păstreze viața ca să se poată înmulți. El a ieșit din prezența Domnului, dar se temea că va fi ucis de cineva, pentru că voia să-și continue viața fără Dumnezeu. Dar Dumnezeu i-a dat un semn, astfel ca oricine îl va găsi să nu-l omoare. Astfel, Cain și-a luat soția, a ieșit și a avut un fiu. Cain a construit un oraș, deoarece era mulțumit cu o viață afară din prezența lui Dumnezeu. Oh, laudă lui Dumnezeu!

Fratele Branham a spus în mesajul **Luați întreaga armură a lui Dumnezeu:**

„Să ne grăbim! Acești uriași intelectuali sunt prea mult pentru oamenii umili ai lui Dumnezeu. Oamenii lui Dumnezeu au fost întotdeauna needucați și umili. Arătați-mi un loc unde scrie că au fost altfel.

Priviți-i pe cei doi fii de la început. Priviți-l pe Cain și copiii lui Set. Abel a fost omorât, fiind un tip spre moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, iar Set i-a luat

locul.

Copiii lui Cain au devenit intelectuali și religioși, fiindcă tatăl lor, Cain, era intelectual. Fiind religios, Cain a ridicat un altar.”

Vreau să prindeți aceasta. Ei au ieșit din prezența lui Dumnezeu, au fost separați de prezența lui Dumnezeu, separați de chipul lui Dumnezeu care ne aduce prezența lui Dumnezeu, dar erau la fel de religioși și nu și-au schimbat forma de închinare: construirea unui altar, aducerea unei jertfe și aducerea întâilor roade pentru sine. Vă dați seama că nu s-au schimbat, ci au continuat să fie religioși și să se închine, deoarece Cain a dorit să se închine. Dar vă întreb ceva: A fost închinarea lui Dumnezeu sau s-au închinat lui Cain care a fost mulțumit cu închinarea sa? Ei au ieșit și s-au închinat la fel ca înainte; au fost intelectuali, au fost religioși.

În continuare citim: *„Cain a ridicat un altar și Abel a construit un altar. Cain a adus o jertfă și Abel a adus o jertfă. Cain s-a închinat și Abel s-a închinat. Acum, dacă Dumnezeu respectă o biserică doar după rânduiala ei, după închinarea ei, după jertfele ei, dacă aceasta este tot ce respectă Dumnezeu, a fost nedrept când l-a respins pe Cain, fiindcă și el a fost la fel de religios ca și Abel. A fost religios, dar el nu a venit pe calea corectă.*

Ce ziceți de Moab? Într-o parte era Israel, iar în partea cealaltă era Moab care se închina la același Dumnezeu ca și noi. Cine era Moab? Copilul fiicei lui Lot. Și iată-l aici! Ei s-au dus și l-au adus pe episcopul Balaam care a ridicat șapte altare, la fel ca Israel.

Israel nu era denominațional, nu avea nici o țară a lui, dar mergea spre una. Amin! Noi nu avem aici o cetate stătătoare, ci o așteptăm pe aceea care va veni.

Priviți! Balaam a adus șapte jertfe curate, a jertfit berbeci, la fel ca și Israel. El a adus jertfă șapte berbeci, vorbind astfel despre venirea lui Hristos, la fel ca Israel.”

Acum, în Moab există o copie de închinare, în oglindă, sub profetul Balaam, în timp ce în Israel există o reflectare simplă a închinării, sub profetul Moise, prin jertfirea a șapte berbeci. Dar unul este corect, în timp ce celălalt este greșit. Laudă lui Dumnezeu!

„Dacă Dumnezeu ar cere numai fundamentalism, atunci amândoi ar fi justificați.

Dar ce era? Ce nu a văzut Balaam? El nu a văzut Stâlpul de Foc, nu a văzut șarpele de aramă și nici Stânca lovită care mergea înaintea lui Israel, pentru ispășire. El nu a auzit Strigătul Împăratului printre ei și i-a judecat numai după faptele lor.

Dumnezeu nu judecă pe nimeni după faptele, lucrările lui, ci după credința lui. Aș vrea să clarific și problema micuței femei de aseară. Nu lucrarea ei, faptul că a spălat picioarele Lui, a făcut-o neprihănită pe femeia aceea. El i-a spus lui Simon că ea era neprihănită pentru ceea ce a făcut, dar când a vorbit cu ea, nu i-a spus că faptele ei, ci credința ei a mântuit-o, pentru că nici un om nu este socotit neprihănit prin fapte. Prin credința ei în El, că era Fiul lui Dumnezeu; nu prin ce a făcut ea, ci prin credința ei în El. Deci, faptele tale mărturisesc întotdeauna credința ta. Așa este.”

Vreau să mă întorc la Geneza 4.25:

„Adam s-a împreunat iarăși cu nevastă-sa; ea a născut un fiu și i-a pus numele Set; „căci”, a zis ea, „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain”.

Lui Set i s-a născut și lui un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.”

Vreau să privesc acest lucru în contrast cu Cain. Când a ieșit din prezența lui Dumnezeu, Cain și-a luat o soție și a avut un fiu pe care l-a numit Enoh, apoi a construit un oraș pe care l-a numit după numele fiului său. Set și-a luat și el o soție, a avut un fiu și i-a pus numele Enos, și atunci oamenii au început să cheme Numele Domnului. Aici avem două linii, avem o viță falsă și o viță adevărată, și aceste două vițe vin de aici, din Geneza. Amândouă se închină, amândouă aduc jertfe, amândouă construiesc altare, amândouă au ceremonii religioase. Înțelegeți ce spun? Cain și-a perpetuat propria viață, după propria dorință, pentru că nu mai era în prezența lui Dumnezeu, ci era separat de Dumnezeu. Dar a fost mulțumit să continue închinarea fără prezența lui Dumnezeu.

Dar Set nu a avut în gând să construiască un oraș, el nu era interesat de propria viață, nu era interesat să-și facă un nume, sau să se ridice singur, ci a avut un singur interes (Amin). Când s-a născut fiul său, această linie a avut un singur interes, iar acesta a fost să cheme Numele Domnului, ei au vrut o relație cu Dumnezeu. Amin.

Cain nu a vrut o relație cu Dumnezeu, ci a vrut să-și perpetueze propria viață, să-și facă propriul nume și să fie un om puternic pe pământ, dar privind linia lui, ei chemau ceea ce erau, invocând Numele Domnului, căutau fața Domnului, prezența Lui, și încercau să intre din nou în părtășie cu Dumnezeu (Amin) voiau să fie în părtășie cu Dumnezeu. Lui Cain i-a păsat mai puțin dacă era în părtășie cu Dumnezeu, deoarece pentru a ajunge la părtășia cu Dumnezeu ar fi trebuit să scape de toate ideile lui și să fie judecat.

„Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.” Proverbe 18.10 spune că *„Numele Domnului este un turn puternic; cel neprihănit fuge în el și este în siguranță.”*

În mesajul **Singurul loc de închinare dat de Dumnezeu**, spune:

„Numele este în Cuvânt, pentru că El este Cuvântul.” Vreau să vă întreb, există aici o linie dreaptă care nu este interesată de o formă de închinare sau să-și perpetueze propria viață pe pământ? Există aici o linie care nu este mulțumită să trăiască o viață goală, separată de prezența lui Dumnezeu? Da, astăzi există pe pământ o linie dreaptă, o viță adevărată, care caută Numele Domnului. Și El a spus că Numele Său este în Cuvânt pentru că El este Cuvântul. Atunci ce este El? *„Cuvântul interpretat este manifestarea Numelui lui Dumnezeu.”* Dacă aici există o linie care cheamă Numele Domnului, ea trebuie să ajungă la Cuvântul interpretat, pentru că Cuvântul interpretat în această zi, este manifestarea Numelui pe care-L căutați. Acest Nume vorbește despre prezența Sa, vorbește despre o Persoană prezentă, care poate veni personal, despre căutarea părtășiei restaurate. Nu este doar căutarea Numelui Lui, astfel încât să pot spune Numele Isus Hristos. Miliarde pot pronunța Numele Isus Hristos, dar eu caut Persoana cu acest Nume, caut prezența acestei Persoane aici. Și unde voi găsi acest Nume? Acest Nume este în Cuvânt, iar Cuvântul interpretat este manifestarea acestui Nume. Și dacă chem Numele Domnului, găsesc unde este Cuvântul interpretat.

„Nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în cer. El ți-a descoperit Cine sunt Eu, și pe această stâncă voi zidi biserica Mea, iar porțile iadului nu pot s-o biruiască. Amin. Oh, Biserică vie a lui Dumnezeu, stai neclintită pe această Stâncă, pe această Temelie care este numai Isus Hristos! Dacă nu stai pe Hristos, care este Cuvântul, ești pe nisip mișcător chiar dacă cânti cântarea: „Pe o Stâncă eu sunt zidit.”

În mesajul **Conflictul dintre Dumnezeu și Satan**, fratele Branham spune:

„Satan își folosește din nou sistemul pentru a-i face pe oameni să nu mai creadă Cuvântul lui Dumnezeu. El are o cale greșită de închinare, așa cum au avut Cain și Balaam, care erau foarte religioși. Cain a fost religios. El a zidit un altar ca să aducă închinare Domnului. Sincer vorbind, el era mai religios decât Abel.” Aceasta ar trebui să te facă să te simți bine, pentru că nu vei face niciodată un catolic sincer într-una din țările lumii a treia. Cain a fost mai religios decât Abel.

„El a fost mai sârguincios, a făcut mai mult pentru Domnul decât Abel. Dar Abel s-a apropiat așa cum a cerut Cuvântul. Asta-i tot. Cain a făcut mai mult: el a făcut o mare denominațiune, a lăsat o bogată moștenire creștină, dar vedeți voi, a venit greșit și din pricina aceasta nu a fost primit. Era greșit pentru că era contrar Cuvântului.

Balaam era la fel de religios ca și Moise. El a venit cu aceeași jertfă, cu același miel, cu aceleași animale curate; s-a rugat aceluiași Dumnezeu și a adus jertfe aceluiași Dumnezeu ca Moise, dar cu toate acestea a intrat pe o cale greșită. Vedeți? El era contrar Cuvântului, așa cum a fost și în Eden.

Când ajungem la mesajul **Acuzația**, el spune:

„Singurul loc în care El se întâlnește astăzi cu omul, este sub Sângele vărsat al Jertfei. Mie nu-mi pasă dacă ești prezbiterian, baptist, metodist, catolic sau orice ai fi; dacă poți uita diferențele dintre noi și vii sub Sângele vărsat, Dumnezeu ne va întâlni pe amândoi acolo. Acolo este locul în care ne putem întâlni cu toții și să avem părtășie pe aceeași bază. Altfel, nu te va întâlni doar pentru că ești metodist; El nu Se va întâlni cu tine doar pentru că ești pentecostal, ci o va face cu o singură condiție: dacă vii sub Sângele vărsat, după ce păcatele tale au fost mărturisite și îndepărtate. Abia atunci poți sta în prezența Sa. Sângele este întotdeauna înaintea Lui, de aceea El te poate vedea numai prin acest Sânge vărsat. Prin mărturisirea păcatelor, tu devii alb ca zăpada; altfel, nu ești acolo și nu poți avea părtășie.

Acesta este motivul pentru care nu vedeți întâmplându-se nimic în biserici. Ei mărturisesc Sângele, dar resping Cuvântul, resping tocmai calea prin care pot ajunge la acest Sânge.”

Gândește-te la aceasta, frate. El nu vine pe calea ta catolică, pentecostală, prezbiteriană, sau oricare ar fi, ci trebuie să vii sub Sângele vărsat al Mielului, sub

Sângele vărsat al Jertfei, pentru a avea din nou părtășie. Amin. El spune:

„Ei mărturisesc Sângele, dar resping Cuvântul, resping tocmai calea prin care pot ajunge la acest Sânge.”

Deci, cum ajungi la Sânge? Prin Cuvânt, iar Cuvântul este Numele Său, este interpretarea Cuvântului manifestat, este manifestarea Numelui Său.

Să mergem la Apocalipsa 19.11:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat” și El judecă și Se luptă cu dreptate.

Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur.

Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Dacă Îi cauți Numele, Se numește Cuvântul, pentru că atunci când a venit Cuvântul, când a fost restaurat Cuvântul, a venit Mirele nostru, Cuvântul descoperit. Prezența Lui este aici, Numele Său este aici în Cuvântul descoperit, iar sub acest Cuvânt descoperit este și ispășirea în Sângele vărsat.

În mesajul **Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos**, fratele Branham spune:

„Ce este păcatul? Păcatul este necredința, necredință în Cuvânt, necredința în Dumnezeu care este Cuvântul curat și neamestecat. Oh, aleluia!

Curând vom pleca în văzduh. Amin. Stați gata! Hainele voastre au fost spălate în apa Cuvântului însângerat.”

Am ajuns la Ispășire. Cum am ajuns Ispășire? Pentru că am așteptat descoperirea despre Cine este El în acest ceas. Prin descoperirea lui Dumnezeu, vedem Cine era El în această zi, vedem că El este Cuvântul care a fost restaurat, iar acel Cuvânt a venit și a fost judecat. Orice alt sistem este fals. Și când a venit Cuvântul, Viața era aici (Amin), Viața Sângelui, Viața care era în Sânge era aici, iar acum suntem spălați.

Ascultați, prieteni, noi suntem spălați. Când venim în forma corectă de închinare, când venim prin descoperire să fim judecați, se face Ispășirea ca să putem fi

readuși în părtășie cu Dumnezeu. Când dorim doar să-l fim pe plac, venim prin Cuvânt și când dorim să fim restabiliți în părtășie, venim prin Cuvânt; când dorim să căutăm Numele Lui, venim prin Cuvânt, când Îi căutăm Fața, venim prin Cuvânt, pentru că El este Cuvântul. El a fost Cuvântul care a sângerat, a fost Cuvântul care a murit (Amin), iar acum suntem spălați prin Cuvântul sângerând

„Voi sunteți spălați de apa Cuvântului însângerat. Cuvântul S-a făcut Sânge. Cuvântul a sângerat pentru tine și tu ești spălat în Cuvântul însângerat. Cuvântul a sângerat pentru voi, Viața lui Dumnezeu, ca voi să puteți fi spălați de murdăria acestor prostituate și să fiți curățiți și sfințiți prin spălarea apei Cuvântului, care face ca mintea și inima voastră să rămână în Dumnezeu și în Cuvântul Său.”

În **Unșii din timpul sfârșitului**, spune: *„Unde este stârvul se vor aduna vulturii.”* Cuvântul a fost ucis; Cuvântul care a crescut, a fost manifestat și dat hrană copiilor.

Vreau să închei cu un citat din mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele**:

„Observați ce face și ce gândește el. El a crezut că Dumnezeu locuiește în frumusețea lumească. El a făcut aceasta și în ceruri, ceea ce înseamnă că păcatul nu a început în grădina Eden, ci a început în cer, când Lucifer, fiul zorilor, s-a îngâmfat din pricina frumuseții, și a vrut o împărăție mai frumoasă decât a lui Mihail. El a crezut că Dumnezeu locuiește în frumusețe.

Observați-l pe Cain. El nu a vrut o jertfă de sânge, ci a adus pe altarul lui o jertfă din fructele și frumusețile pământului. El a făcut aceasta cât se poate de religios, la fel de religios ca Abel, oferindu-i lui Dumnezeu o jertfă, închinându-se înaintea Lui, supus în toate lucrurile, dar fără descoperirea Cuvântului.

Cuvântul a fost de la început Planul lui Dumnezeu...”

Planul lui Dumnezeu de răscumpărare, Planul lui Dumnezeu de restaurare a părtășiei. Cuvântul a fost de la început Planul lui Dumnezeu, iar astăzi, Planul lui Dumnezeu este tot Cuvântul Său. Calea de a-l căuta Numele, calea de a-L găsi, este în Cuvânt (Amin), felul în care trebuie făcută ispășirea este să vină pe calea Cuvântului descoperit și să fie spălat de Cuvântul sângerând, proaspăt ucis astăzi, de Fântâna care curge astăzi, de noua Ispășire care este astăzi. Amin.

Prieteni, toți cred că aduc oamenii la Sânge, dar ei au respins Calea spre Sânge, au

respins Cuvântul. Cum îi duc pe oameni la Cuvântul proaspăt ucis astăzi? Cum îi duc la Cuvântul sângărând, la Fântâna care este deschisă și sângerează astăzi, când resping Cuvântul? Prin religie, ei îi îndepărtează pe oamenii de Cuvânt, prin frică. Scopul Sistemelor religioase de astăzi, al religiei, a duhului religiei, este să-l țină pe om departe de Dumnezeu ca să nu restabilească relația cu El. Dar Dumnezeu a trimis în această zi un profet (Amin), ca să judece întregul sistem.

Cain a fost perpetuat pe tot pământul și a preluat totul, dar Dumnezeu a venit să judece aceasta, deschizând Cuvântul Său prin deschiderea Pecetilor, și a dezvăluit totul. Dar ce au făcut oamenii când au auzit Glasul Lui? Au fugit la El, s-au pocăit și au găsit Ispășirea pentru această zi? Nu! I-au închis ușile, L-au împins afară, L-au respins. I-au ucis Glasul prin uciderea influenței mesagerului, astfel încât să poată avea religia lor. Dar, religia îi împiedică să vină la judecata lui Dumnezeu, iar dacă nu vin la judecata lui Dumnezeu, nu vin să restabilească părtășia. Astfel, religia era acolo ca să oprească părtășia cu Dumnezeu, spunându-le oamenilor: „Aceasta este calea spre Dumnezeu!”

Dar în Mireasa Lui există un Glas care spune că există o nouă Ispășire, un Cuvânt sângărând, un loc pregătit pentru închinare, care are o Ispășire. Ea nu este moartă în religii formale, cu porunci vechi care arată în urmă, la o altă zi, fiindcă astăzi există o Cale de a ajunge la Sânge, iar această Cale este Cuvântul descoperit al orei. Orice altă cale i-a închis ușile. Dar există o Cale, iar această Cale este prin Cuvânt

„Cuvântul a fost de la început Planul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu L-a adus la suprafață prin descoperire, aceasta fiind chiar dovada că El este drept. Nu religia, nu un altar, nu apartenența la biserică, nu jertfa, nu sinceritatea, ci descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu.”

Abel a adus prin credință, prin descoperire, o jertfă mai bună, iar prin aceasta a fost declarat drept.

„Nu o religie, nu un altar, nu apartenența la o biserică, nu jertfa, nu sinceritatea, ci descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu”, te aduce în Planul lui Dumnezeu. Iar în Planul lui Dumnezeu există o Jertfă, există o Ispășire, există restabilirea părtășiei cu Tatăl. Întrebarea este: Aici este linia lui Set? Este aici vița care vine de la Set? Sunt aici cei care caută Numele Domnului? Nu o religie, nu o jertfă, nici măcar sinceritatea, fiindcă prin descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu, există o Cale de

Întoarcere, există o restaurare prin Sânge, există o Ispășire care ne va readuce în părtășie cu Dumnezeu, pentru că întregul Scop era să ne readucă în părtășie cu Dumnezeu.

Pentru ce a luptat diavolul, din timpul lui Cain până la capăt? A luptat împotriva restaurării înapoi la părtășia cu Dumnezeu. Și cum luptă împotriva restaurării părtășiei cu Dumnezeu? Prin religie. Nu se luptă cu barul sau cu prostituata, ci luptă împotriva restaurării copiilor lui Dumnezeu, a atributelor lui Dumnezeu, înapoi la părtășia cu Tatăl lor. Cum se luptă? Prin religie. Este timpul să te scuturi de religie și să revii la relația cu Dumnezeu.

Ascultați, fără credință este imposibil să-l fim plăcuți lui Dumnezeu. Credeți și doriți credința în ceva care a fost făcut cu veacuri și veacuri în urmă, sau credința în Dumnezeul care este prezent astăzi. Eu spun, credința în Dumnezeul care este prezent astăzi și în Cuvântul descoperit astăzi, deoarece fără această descoperire este imposibil să-l fim plăcuți lui Dumnezeu. Toate lucrările noastre, toate eforturile noastre, nu-L vor satisface, fiindcă El poate fi mulțumit numai atunci când venim la El prin credință. Slavă Domnului!

Prieteni, vă spun că astăzi Glasul lui Dumnezeu face același lucru ca întotdeauna, te face gol dacă ești blocat în religie. Ai putea fi blocat în religie în această biserică. Nu te gândi la penticostali. Tu ai putea fi blocat într-o rânduială religioasă, îmbrăcându-te corect și crezând că Dumnezeu a trimis un profet. Ai putea fi prins în religie chiar aici, în seara aceasta, dar știi ce face Glasul lui Dumnezeu pentru a face religia ta goliciune. Iar când religia noastră devine goliciune, este un lucru bun, nu un lucru rău.

Prieteni, nu este un lucru rău, să nu priviți aceasta ca pe un lucru rău, pentru că atunci când la amvon este un slujitor care începe să vă dezbrace, am un sentiment de siguranță pentru că am crescut în mesaj. Mă simt în siguranță deoarece cred că Dumnezeu a trimis un profet, dar sunt în siguranță numai când, prin Cuvântul descoperit am ajuns la Sângele proaspăt, la Cuvântul sângerând. Dar nu pot veni decât prin descoperirea acestui ceas, iar când am fost unit înapoi cu Dumnezeu, acesta este singurul meu loc sigur. Poți să vii la biserică potrivit, așezat sub slujba potrivită, să plătești zeciuiala, să ții rânduiala, să nu-ți tai părul, să porți rochii, poți să faci toate acestea, poți să stai la altar în fiecare zi din viața ta, și să fii pierdut. Există o singură cale înapoi și aceasta este prin descoperirea Cuvântului. Descoperirea Cuvântului ne va aduce în Cuvântul sângerând (Amin), iar Sângele

proaspăt sângerând de astăzi ne va spăla păcatele. Orice altceva va eșua, toate eforturile vor eșua.

Poți să mergi la biserică atunci când sunt deschise ușile, să-ți plătești zeciuiala, să mărturisești că Dumnezeu a trimis un profet, dar fără descoperirea Cuvântului care te restabilește în părtășie, prin judecată, ești pierdut. Nu există nepoți, strănepoți, ci numai fii care doresc să se întoarcă în părtășie cu Dumnezeu. Nu mai există ordine, nu mai există religie, nu mai există biserici corecte, ci există un singur lucru: trebuie să fie un popor care cheamă Numele Domnului, trebuie să fie un popor care-L caută spunând: „Dacă mă dezbracă, dacă îmi ia frunzele de smochin și trebuie să stau gol în prezența lui Dumnezeu (Amin), El are o haină cu care mă poate îmbrăca; există o acoperire pentru păcatul meu, există un Sânge care mă va spăla și mă va face mai alb ca zăpada; există o haină de nuntă a Cuvântului, pe care El o poate pune pe mine ca să-mi acopere rușinea. Dar trebuie să vin pe calea dată de Dumnezeu, iar aceasta este o descoperire individuală, personală, cu privire la Cine este Isus Hristos, și El este Cuvântul manifestat astăzi. Prieteni, El este singurul loc sigur.

În schimb, religia este aici ca să vă împiedice să vă apropiați de Dumnezeu. Dar Glasul lui Dumnezeu vă cere să veniți, să uitați de frunzele de smochin, să uitați de ordinele bisericesti, să uitați că faceți întotdeauna ce este bine. Veniți pur și simplu la Glas și lăsați-L să vă curețe, lăsați descoperirea să vă spele ca să fiți albi ca zăpada, lăsați Cuvântul să vă purifice, apoi lăsați-L să vă îmbrace. Lasă Cuvântul să te prezinte Perechii tale și să te unească pentru totdeauna cu El, care este salvarea astăzi. Amin.

Să ne rugăm. Doamne Isuse, Îți mulțumim, Tată, pentru Cuvântul Tău, Dumnezeule, care înseamnă pentru noi mai mult decât viețile noastre. Doamne, dacă ar trebui să trăim fără prezența Ta, nu vrem să mai trăim. Dacă ar trebui să mergem, să construim orașe mari și să trăim vieți minunate, dar departe de prezența Ta, am prefera să murim. Doamne, ceea ce vrem, este să chemăm Numele Tău.

Dumnezeule, iartă-ne pentru termenii noștri religioși, iartă-ne pentru frunzele noastre de smochin și acoperă-ne Tu. Lasă-ne să mergem mai aproape de Tine, prin credință, pentru că Tu ai făcut o cale prin care ai deschis ușa în această zi. Stăpâne, Glasul Tău încă sună, și Te rugăm să ne ajuți să putem alerga la Tine, să cădem la picioarele Tale și să Te rugăm: „Spală-ne, curăță-ne și îmbracă-ne,

Doamne. Îmbracă-ne în Cuvântul Tău, prezintă-ne în fața Ta și unește-Te cu noi, Doamne, fiindcă aceasta este singura noastră dorință. Fă să dispară orice alt lucru și să nu mai fie nimic între Tine și noi, Doamne, să nu mai existe ideile noastre religioase, nici gândurile noastre, ci distruge-le prin Cuvântul Tău. Lasă-ne să fim goi înaintea Ta, să nu mai existe păreri, să nu mai existe o neprihănire personală prin fapte. Doamne, distruge-o Tu și dă-ne o descoperire nouă, despre cine suntem în ceasul acesta. Dă-ne ochi ca să putem vedea că putem veni în prezența Ta, ca să fim uniți cu Tine și că putem fi curățiți de Sângele Tău. Curăță-ne, Stăpâne, apoi folosește-ne pentru slava Ta, pentru că venim cu smerenie și îți mulțumim pentru ceea ce ai făcut în ceasul acesta. Îți mulțumim pentru că ai expus întregul Plan și ne-ai dăruit acest Cuvânt, Doamne. Îți mulțumim pentru că prin descoperire am putut vedea tactica diavolului, ca să nu fim prinși de el. Doamne, deschide-ne ochii ca să vedem și să nu cădem în aceeași capcană în care au căzut înaintașii noștri, ci să umblăm credincioși în toate lucrurile. Te rugăm să ne binecuvântezi și în timp ce plecăm de aici, să veghezi asupra noastră și să ne păstrezi în Cuvântul Tău. Ține-ne spălați de Apa Cuvântului Tău, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

-Amin-